

Arrest

nr. 120 133 van 4 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 maart 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 27 februari 2014 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Meggie DECROOCK, die loco advocaat Sylvie MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Stefaan MATROYE, die loco Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 november 2013 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op basis van een onderzoek van haar vingerafdrukken werd vastgesteld dat de verzoekende partij zich op 5 augustus 2013 te Italië bevond.

Na een verzoek tot overname werd op 17 december 2013 Italië verantwoordelijk geacht voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van artikel 18, 7 van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-Verordening).

Op 27 februari 2013, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op dezelfde dag en die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die

Verklaart te heten(1):

naam : H. C.

voornaam : H.

geboortedatum : 20.10.1990

geboorteplaats : B. B.

nationaliteit : Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(7) van de Verordening van de Raad (EG) 343/2003 van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 26.11.2013 asiel in België. Hij legde een op 21.04.1991 te Mogadishu (Somalië) afgegeven geboorteakte met nummer 422508/91 voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 05.08.2013 werden geregistreerd te Pozzalo (Italië) vanwege illegale binnenkomst. De betrokkene werd gehoord op 17.12.2013 en verklaarde dat hij Somalië in juni 2013 verliet en vervolgens via Ethiopië en Soedan naar Libië reisde. Na een verblijf van een tiental dagen vertrok de betrokkene op 28.07.2013 per boot vanuit Libië. Na een zeereis van vijf dagen kwam de betrokkene begin augustus 2013 aan op het eiland Sicilië. De betrokkene werd naar eigen zeggen na aankomst opgenomen in een ziekenhuis. Na enkele dagen in het ziekenhuis reisde de betrokkene per trein naar Rome. Hij werd vervolgens door de politie onderschept op de trein en meegenomen naar een politiekantoor, waar hij werd verhoord en waar zijn vingerafdrukken werden geregistreerd. Hij werd vrijgelaten, waarop hij per trein doorreisde naar Rome, waar hij bij enkele vrienden verbleef. Op 29.10.2013 ging de betrokkene verder naar Frankrijk. Na een verblijf van ongeveer een maand bij vrienden in Lyon reisde de betrokkene door naar België, waar hij naar eigen zeggen op 26.11.2013 aankwam. De betrokkene voegde toe dat hij geen asiel vroeg in Italië.

Op 17.12.2013 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties, dat niet binnen de door Verordening 343/2003 gestelde termijn werd beantwoord. Artikel 18(1) van Verordening 343/2003 stelt dat de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op ons verzoek. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 gewezen op hun verantwoordelijkheid en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij naar België kwam om in België te kunnen wonen en dat hij verder geen specifieke redenen had voor zijn keuze voor België als asielland. Hij uitte tijdens het verhoor bezwaar tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat het

leven in Italië volgens hem hard is en omdat je in Italië op straat wordt gezet. Hij voegde toe dat in België wordt gevraagd waarom je op de vlucht bent en goed wordt opgevangen.

Middels een schrijven van zijn raadvrouw d.d. 17.01.2014 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties zijn asielaanvraag te behandelen met toepassing van de humanitaire clausule van Verordening 343/2003. De betrokkene verklaart dat hij na aankomst op Sicilië in het ziekenhuis werd opgenomen en het ziekenhuis verliet toen hij weer bij bewustzijn was. De betrokkene nam vervolgens de trein en werd onderweg onderschept door de politie. De politie zou hem geen inlichtingen betreffende asiel of enige hulp hebben geboden. Hij kreeg naar eigen zeggen nooit enige informatie betreffende het indienen van een asielaanvraag. De betrokkene argumenteert dat de situatie van asielzoekers in Italië slecht en onmenselijk is. De opvang is volgens de betrokkene summier en de kans is groot dat hij na overdracht op straat zal belanden. Volgens de betrokkene zijn de levensomstandigheden in Italië gelijk aan die in Griekenland, waarbij hij verwijst naar het arrest van Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 21.01.2011 (M.S.S. vs. Belgium and Greece). Verder stelt de betrokkene dat niet wordt gegarandeerd dat asielzoekers een eerder ingediende asielaanvraag kunnen hervatten of een nieuwe op te starten. De betrokkene verwijst naar twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW, nr. 57 598 d.d. 08.03.2011 en nr. 83 834 d.d. 28.06.2012) en naar een zaak, die nog hangende is bij het EHRM (Application nr. 27725/10 Samsam Mohammed Hussein and others against the Netherlands and Italy). De betrokkene suggereert dat een overdracht aan Italië een schending inhoudt van de artikels 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

We merken op dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of het aanraden van een Lidstaat door derden kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

We wijzen er tevens op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het EVRM als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Het Hof oordeelde dat daaruit niet volgt dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de bewering van de betrokkene dat hij in Italië geen informatie kreeg betreffende het aanvragen van asiel en geen hulp kreeg merken we op dat uit de verklaringen van de betrokkene duidelijk blijkt dat hij Italië wilde verlaten en zo snel mogelijk wilde doorreizen. In het schrijven d.d. 17.01.2014 stelt de betrokkene dat hij het ziekenhuis, waar hij na aankomst was opgenomen, zelf verliet toen hij weer bij bewustzijn was. Hij nam vervolgens de trein richting Rome. Tijdens zijn verhoor verklaarde de betrokkene dat hij op het politiekantoor, waar zijn vingerafdrukken werden afgenomen, kort werd gehoord en zijn vluchtmotieven kon uitleggen. Er zijn geen aanwijzingen dat de betrokkene bijvoorbeeld op dat ogenblik geen informatie betreffende asiel kon verkrijgen of kon worden doorverwezen naar de bevoegde instanties. Daarna verbleef hij bij vrienden in Rome en kwam hij volgens zijn verklaringen niet meer in contact met de Italiaanse instanties. Betreffende de opmerking van de betrokkene dat in België in tegenstelling tot Italië wel wordt gevraagd waarom je op de vlucht bent en goed wordt opgevangen wijzen we er op dat de betrokkene in België wel asiel vroeg en in Italië niet. Het kan een Lidstaat dan ook bezwaarlijk euvel worden geduid dat niet werd gevraagd naar de motieven van een verzoek voor bescherming indien de betrokkene niet om bescherming verzocht.

Betreffende de bewering van de betrokkene dat hij na overdracht het risico loopt op straat te belanden benadrukken we dat de Italiaanse instanties de voorbije jaren opmerkelijke inspanningen leverden om de capaciteit en kwaliteit van opvang en zorg voor asielzoekers te verbeteren. Geconfronteerd met een significante influx van immigranten ten gevolge van de "Arabische Lente" werden regionale instanties in 2011 verzocht bijkomende opvang te voorzien. Via dit "opvang-noodplan", gedragen door regionale overheden en gecoördineerd door het Departement van Civiele Bescherming, konden ongeveer 20.000 vreemdelingen worden opgevangen in kleine tot middelgrote opvangstructuren. Middelen van het Europees Vluchtelingen Fonds werden in 2011 aangewend voor dringende en ook op lange termijn gerichte ingrepen inzake opvang en sociaal- economische integratie van asielzoekers. Reeds in 2012 erkende het UNHCR deze inspanningen : "UNHCR expresses its appréciation for the improvements to the reception system which have been carried out in recent years. Overall, the CARAs, CDAs and SPRAR projects are able to provide for the reception needs of a significant number of asylum seekers"; UNHCR "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juni 2012, p. 12).

Betreffende de bewering van de betrokkene met betrekking tot opvang en betreffende de bewering van de betrokkene dat er geen garantie is dat een eerder ingediende asielaanvraag kan worden hervat of een nieuwe aanvraag kan worden opgestart benadrukken we dat verscheidene bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in algemeen toegang hebben tot opvang en worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten (UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013, p. 10 en Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien :

Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin- Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, p. 13.). Met steun van het Europees Vluchtelingenfonds werd bijkomende opvangcapaciteit specifiek gericht op aan Italië overgedragen personen in het leven geroepen.

In het rapport van Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR/Jussbuss ("Asylum procédure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern en Oslo, mei 2011) werd uitdrukkelijk gesteld dat personen die in het kader van Verordening 343/2003 werden overgedragen, in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten (p. 20).

We zijn van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: system and core problems", april 2011; Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR/Jussbuss, "Asylum procédure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern en Oslo, mei 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011", 07.09.2011; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013) niet kan worden besloten dat de procédures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Kopies van de vermelde rapporten worden bijgevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Dat Italië door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten een uitzonderlijke toestroom van immigranten kende en tot op heden nog kent impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Betreffende het inroepen van artikel 8 van het EVRM in het schrijven van 17.01.2014 merken we op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. Er werd dan ook niet aangetoond hoe een overdracht van de betrokkene aan Italië een schending van zijn rechten op eerbiediging van zijn privé-, gezins- en familieleven zou inhouden.

Betreffende de door de betrokkene geciteerde arresten van de RW merken we op dat arrest nummer 57 598 volgens onze informatie een uitspraak in voile rechtsmacht betreft. Arrest nummer 83 834 van 28.06.2012 heeft betrekking op een niet begeleide minderjarige asielzoeker. De RW oordeelde in deze

zaak dat onvoldoende specifiek onderzoek was verricht naar de condities van opvang en behandeling van een welbepaalde categorie van vreemdelingen te weten niet-begeleide minderjarige asielzoekers. De betrokkene is meerderjarig, wat volgens ons niet impliceert dat het genoemde arrest van toepassing is op de betrokkene.

We merken op dat de Italiaanse instanties bij ontstentenis van een antwoord op ons verzoek voor overname op grond van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk werden voor de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene zijn asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Hij zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker zijn toegelaten te verblijven in Italië tijdens de duur van de behandeling van zijn asielaanvraag en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non- refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 17.12.2013 geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht verder tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(7) van Verordening 343/2003.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties."

Ter terechtzitting verklaren partijen zich akkoord met deze voorstelling van feiten.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt betreffende het van rechtswege schorsend effect van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.(...)”

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

2.4. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.5. *In casu* is de verzoekende partij vastgehouden. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De vordering is tijdig ingesteld. Partijen betwisten niet het uiterst dringend karakter van de vordering.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die

de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 en 8 EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. In een derde middel wordt onder meer opnieuw de schending van artikel 3 EVRM aangehaald.

3.3.2.2. Na een theoretische uitleg over de toepassing van artikel 3 EVRM met verwijzing naar tal van arresten van het EHRM voert de verzoekende partij in het tweede middel in concreto aan:

4.2. Tweede middel:

- Schending van artikel 3, §2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend;

- Schending van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en een overschrijving of afwending van macht , onder meer een schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet artikel 15 en 18, §7 van de Europese Verordening nr. 343/2003
- Schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 8 E.V.R.M.
- Schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, en meer bepaald van zorgvuldigheid en redelijkheid;
- Schending van de materiële en formele motiveringsverplichting.

4.2.1.

De verwerende partij steunt zich op:

- een impliciet akkoord (Tacit Agreement) van Italië naar aanleiding van de vraag tot terugname die aan Italië werd gesteld op 17 december 2013 en waarop geen antwoord kwam;
- artikel 18, § 1 van de Verordening 343/2003 dat stelt dat de voor overname verzochte lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op het verzoek. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen (artikel 18, § 7 Verordening 343/2003);
- dat Italië gebonden is door dezelfde internationale verdragen betreffende asielprocedures en dat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat een behandeling van een asielaanvraag in Italië minder waarborgen zou genieten dan in België;
- dat de verzoekende partij met betrekking tot overdracht naar Italië geen concrete gegevens aangeeft die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het E.V.R.M. en/of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;
- dat de verzoekende partij geen enkele informatie geeft over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

4.2.2.

Er dient op gewezen te worden dat de situatie voor asielzoekers in Italië en dan meer bepaald de opvangsituatie allesbehalve voldoende is.

De opvang voor asielzoekers is slechts zeer summier en het risico dat verzoekende partij op straat zal moeten leven bij een gedwongen terugkeer naar Italië is zeer groot.

Verzoekende partij verwijst in deze context naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: *M.S.S. vs. Belgium and Greece* van 21 januari 2011 waarbij o.a. een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. werd uitgesproken ten aanzien van Griekenland omwille van de slechte levensomstandigheden in Griekenland.

Op heden zijn de levensomstandigheden in Italië dezelfde als in Griekenland voor kandidaat – vluchtelingen (asielzoekers).

De overnames en terugnames door Italië op basis van de Dublin Verordening zijn problematisch. Er bestaat niet alleen een probleem wat betreft de behandeling van de asielaanvraag, maar eveneens bestaan er ernstige problemen naar de opvang van asielzoekers toe.

Veel betrouwbare en onafhankelijke bronnen (zie hierna) maken hier melding van en veroordelen deze praktijken door Italië.

De verzoekende partij vreest terecht dat het niet vaststaat dat de Italiaanse autoriteiten zijn asielaanvraag correct zullen onderzoeken. Ook de verwerende partij toont niet aan dat er garanties bestaan op een correcte behandeling van de asielaanvraag.

De bestreden beslissing heeft geen rekening gehouden met deze algemeen bekende problemen aangaande de asielprocedures in Italië.

4.2.3.

Volgens de verwerende partij zou de verzoekende partij reeds een aanvraag tot asiel hebben ingediend in Italië.

De verzoekende partij is zich hier echter niet van bewust, nu dit gebeurd zou zijn op basis van vingerafdrukken geregistreerd te Pozzalo (Italië) naar aanleiding van illegale binnenkomst. De verzoekende partij benadrukt dat er hem in Italië geen enkele hulp werd geboden, en kreeg geen enkele informatie over een asielaanvraag. De verzoekende partij weet dus eigenlijk niet of hij al dan niet een asielaanvraag in Italië heeft ingediend.

Ook is er absoluut geen garantie dat asielzoekers de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten.

De verwerende partij haalt aan dat uit verscheidene bronnen zou blijken dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in het **algemeen** toegang hebben tot opvang en worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten. De verwerende partij is van oordeel dat uit een analyse van diverse rapporten niet kunnen besloten worden dat procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van

Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belangen die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M. of artikel 4 van het EU Handvest.

Doch in dezelfde, door de verwerende partij "geanalyseerde rapporten", lezen we evenwel het volgende: **"The most striking characteristic of the Italian asylum system is the lack of support, in terms of accommodation and integration, for the majority of those granted a permit. The situation leaves thousands of refugees – including many considered vulnerable – without proper means for taking care of themselves. The statements collected during the interviews for this report indicate that the lack of reception and integration opportunities is the main reason as to why an increasing number of asylum seekers and refugees choose to leave Italy for other European countries. The dramatic current events of northern Africa have caused a new wave of migrants to Italy, making the situation even more pressing."**

(stuk 4, "Norwegian Organisation for Asylum seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: system and core problems", april 2011; verzoekende partij zet vet)

Dat asielzoekers, die in het kader van de Dublin II verordening overgedragen worden aan Italië, een "bevoorrechte positie" hebben, wordt ontkend door volgende objectieve informatie.

The oft-cited preferential treatment of the Dublin II returnees is practically nonexistent: according to official reports of SPRAR, 12% of returnees in 2008 and 2009 were handed over to a SPRAR project, while 88% were left homeless. In 2008, of a total of 1.308 Dublin II returnees, 148 were taken into a SPRAR Project. In 2009, of 2.658 returnees around 314 people were given accommodation."

(stuk 5, "The Living Conditions of Refugees in Italy: a report by Maria Bethke & Dominik Bender", Pro Asyl, 28 februari 2011)

"The other 88 % were exposed to homelessness, if they were lucky, they were provided with a train ticket at the airport Rome Fiumicino. None of the Dublin returnees the authors spoke to actually knew the NGO Acrifraternità (Acf) at the airport which is supposed to take care for Dublin returnees who arrive there."

(stuk 6, "Summary of the report "Zur Situation von Flüchtlingen in Italien" from Dominik Bender and Maria Bethke" Pro Asyl, 28 februari 2011, verzoekende partij zet vet)

Dat de asielprocedure in Italië niet goed loopt, werd eveneens recent bevestigd door het rapport van UNHCR "UNHCR Recommendations on Important Aspects of Refugee Protection in Italy" van juli 2013.

"Despite these positive developments, there continued to be reports indicating that the registration of asylum applications is, in some cases, scheduled several weeks after the asylum-seeker has expressed the intention to apply. This practice also affects transferees to Italy under the Dublin Regulation, who, having previously transited through Italy without registering an asylum application, had applied for international protection in other European countries. This delay may result in late access to reception conditions, as well as a lengthier timeframe before their cases are determined. Furthermore, there are continuing reports of difficulties encountered in some Provincial Police HQs (Questure), where a proof of residence (domicilio) is requested for the registration of an asylum application. This may cause, in some cases, further delays in accessing the asylum procedure. It is also reported that information leaflets on the international protection procedure, are not being distributed systematically, as foreseen by law."

(stuk 7, "UNHCR Recommendations on Important Aspects of Refugee Protection in Italy, UNHCR, juli 2013, de verzoekende partij zet vet)

Hieruit volgt dat met een adres nodig heft teneinde een asielaanvraag en behandeling van een asielaanvraag in Italië te bekomen. Men zou zich kunnen vestigen in bepaalde opvangcentra maar het zou nog maanden duren vooraleer een aanvraag is ingediend en dan nog is er een grote onzekerheid over de effectieve behandeling van de aanvraag. Dit blijkt eveneens uit het volgende rapport.

"There are still deficiencies regarding access to the asylum procedure. In Milan, a residence permit is required to submit an application for asylum. In Rome, too, asylum seekers must be able to produce an address. Both in Milan and Rome, it can take several months before an asylum application is formally registered (verbalizzazione). During this time, asylum seekers have no shelter."

(stuk 10, "Italy: Reception conditions: current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, especially Dublin returnees, summary, Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, oktober 2013, de verzoekende partij zet vet).

Bijgevolg "kiezen" vele migranten met een geldige asielaanvraag ervoor, hun rechten niet op te eisen, maar door te reizen als "illegalen". Dit uiteraard met een hoge risico van misbruik van de desbetreffende personen.

The Dublin II regulation creates a similar mechanism, whereby asylum seekers can only apply for asylum in their country of first entry to the EU. This also creates a situation where persons who may in fact have a valid asylum claim avoid lodging that claim in Italy as they believe they will not receive adequate protection or opportunities, as many asylum seekers in Italy do not receive social benefits, and

become homeless. Moreover, they often lack family or community ties in Italy which they may have in other EU member States. This includes minors, and the Special Rapporteur met with a number of underage irregular migrants who expressed reluctance to file for asylum in Italy for these reasons. **The Special Rapporteur notes that this demonstrates that the impact of the Dublin Rule exacerbates vulnerabilities by creating a situation in which persons with valid asylum claims choose not to lodge their claims but rather continue their journey as undocumented migrants, and are at a high risk of exploitation.**"

(stuk 8, "Report by the Special Rapporteur on the human rights of migrants, François Crépeau: mission to Italy (29 september – 8 oktober 2012), UNHCR, 30 april 2013, de verzoekende partij zet vet)

Objectieve informatie toont verder aan:

"This report documents the extremely difficult living conditions of asylum seekers and those who have been granted refugee status, subsidiary or humanitarian protection in Italy. This documentation focuses on the situation in Rome, however, similar problems are known to exist in other Italian cities. Given this depiction of the circumstances under which these people live, it is our concern to effect an improvement. (...)

"The nationwide state reception system (SPRAR) is supposed to provide accommodation and integration for beneficiaries of international protection, partly also for asylum seekers, in cooperation with local partners. The existing capacities are insufficient, only 3.000 places for 31.000 asylum seekers who arrived in 2008 and for 17.000 in 2009 (reference is made to the *Compendio statistico dello SPRAR anno 2009*, p. 5). The waiting lists are long, according to the annual report of MEDU for the year 2009, in November 2009 3.426 persons were officially registered on the waiting list for a place in the SPRAR only in Rome.

(...)

The local authorities are not obliged to provide a certain number of places for accommodation. The authors also became aware of one SPRAR project in which employees had not been paid a salary for months and the food supply for the residents of the accommodation facility was not guaranteed.

(stuk 6, "Summary of the report "Zur Situation von Flüchtlingen in Italien" from Dominik Bender and Maria Bethke" Pro Asyl, 28 februari 2011, verzoekende partij zet vet)

De verzoekende partij die, bij aankomst in Italië, een asielaanvraag wenst in te dienen, wordt niet op de hoogte gesteld van de mogelijkheden hieromtrent. Ook is het risico heel groot dat een asielzoeker wordt gehoord, zonder de bijstand van een tolk.

"Some asylum seekers may not want to apply for asylum in Italy, even if given the chance, because they are convinced that their prospects for protection and integration are better in other European countries," Sunderland said. "But those who do want to apply for asylum should not be turned away." Nongovernmental organizations with contracts to provide services and information to migrants detected at the ports do not have systematic access to them, leaving decisions about who is allowed to remain in Italy in the hands of border police. **None of those interviewed had been given access to nongovernmental groups or information about their rights and about applying for asylum. Only seven had been assisted by an interpreter.**" (stuk 14, "Turned Away Summary Returns of Unaccompanied Migrant children and Adult Asylum Seekers from Italy to Greece, Human Rights Watch, 22 januari 2013, de verzoekende partij zet vet).

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat er, bij de Grote Kamer van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, een zaak wordt aangekondigd. Hieruit volgt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens nog verschillende vragen blijven, na een aantal onontvankelijkheidsbeslissingen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In casu is het belangrijk te verwijzen naar de beslissing van het **Europees Hof voor de Rechten van de Mens** in het dossier "**Application no. 27725/10, Samsam MOHAMMED HUSSEIN and Others against the Netherlands and Italy**", beslissing van 2 april 2013. De verzoekende partij citeert overweging § 78.

§78 Taking into account the reports drawn up by both governmental and non-governmental institutions and organizations on the reception schemes for asylum seekers in Italy, the Court considers that, while the general situation and living conditions in Italy of asylum seekers, accepted refugees and aliens who have been granted a residence permit for international protection or humanitarian purposes may disclose some shortcomings (see paragraphs 43, 44, 46 and 49 above), it has not been shown to disclose a systemic failure to provide support or facilities catering for asylum seekers as members of a particularly vulnerable group of people, as was the case in *M.S.S. v. Belgium and Greece* (cited above). The reports drawn up by the UNHCR and the Commissioner for Human Rights refer to recent improvements intended to remedy some of the failings and all reports are unanimous in depicting a detailed structure of facilities and care to provide for the needs of asylum seekers (see paragraphs 43-49 above). The Court would also note the manner in which the applicant was treated upon her arrival in Italy in August 2008, in particular that her request for protection was processed within a matter of

months and accommodation was made available to the applicant along with access to health care and other facilities. Against this background, the Court considers that the applicant has not shown that her future prospects if returned to Italy, whether taken from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3 (see, *inter alia*, Ireland v. the United Kingdom, 18 January 1978, § 162, Series A no. 25; Jalloh v. Germany [GC], no. 54810/00, § 67, ECHR 2006-IX; Haidn v. Germany, no. 6587/04, § 105, 13 January 2011; and M.S.S., cited above, § 219). There is no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to benefit from the available resources in Italy or that, if she encountered difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner to any request for further assistance.

Mohammed Hussein v. The Netherlands (Application no. 27725/10) – Decision 02 april 2013; §78)

Niettegenstaande het verzoekschrift door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens onontvankelijk werd verklaard (het verzoek werd immers gesteund op valse feiten) werden door het Hof verschillende rapporten van diverse gouvernementele en non- gouvernementele organisaties in detail, tot bijna woord voor woord, beschreven. Het Hof hield rekening met de Duitse, Belgische en Britse jurisprudentie, en dit ondanks de tegenstrijdige beweringen van de verzoekende partij haar situatie. Tenslotte werd door het Hof ook een uitgebreide juridische beoordeling uitgevoerd. **Bijgevolg kan deze “stap” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens enkel gezien worden als dat het Hof de situatie in Italië ernstig neemt...**

Eveneens wenst de verzoekende partij te verwijzen naar een **vonnis van het “verwaltungsgericht Frankfurt am Main” dd. 9 juli 2013 te Frankfurt**, hetwelk een positieve interpretatie heeft aan het hierboven geciteerde arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (stuk 9, vergezeld met een Franse vrije vertaling). Zo voorziet het vonnis dd. 9 juli 2013 onder meer op p. 22:

A propos de la décision de la Cour du 2 avril 2013, elle ne doit pas être comprise autrement que selon le sens que la Cour elle-même a voulu lui donner, au § 78. Ce sens est évident si on prend tous les éléments en considération : Tout d’abord, la Cour explique que selon une jurisprudence constante, la requête doit être rejetée lorsqu’elle s’appuie délibérément sur de fausses allégations. Dans un tel cas, le recours doit être considéré comme manifestement mal fondé et donc rejeté. En l’espèce, la requête de la requérante a été déclarée irrecevable parce qu’elle était fondée sur un état de fait faux. Cette solution était guidée également par la surcharge notoire de la Cour, pour des raisons d’économie de procédure. Malgré tout, la Cour a rassemblé les différents rapports des organisations gouvernementales et non gouvernementales sur la situation des demandeurs d’asile en Italie et les a cités de manière détaillée, pratiquement mot à mot sur de nombreuses pages. La Cour a pris en compte la jurisprudence allemande, belge et britannique sur trois pages, ceci malgré les allégations contradictoires de la requérante sur sa situation. Finalement, dans la motivation de sa décision, la Cour a encore procédé à une appréciation juridique complète. Pour étonnante qu’elle soit, cette démarche doit être comprise en ce sens que la Cour prend la situation en Italie au sérieux. [...]”

(stuk 9)

Het vonnis gaat op zijn p. 23 – 25 verder en stelt het volgende (het betreft een samenvatting in de Franse vertaling):

[...] [résumé p. 23-25] Le Tribunal est déjà informé, à travers les nombreuses affaires dont il a à traiter, que des demandeurs d’asile transférés en Italie via le système Dublin et revenus en Allemagne, avaient vécu sans secours en Italie. Il n’y a pas de raison de mettre en doute les descriptions qu’ils ont faites de leurs conditions de vie là-bas. Dans une autre affaire récente, le Tribunal de céans a jugé que les autorités italiennes n’avaient pas manifesté la volonté d’accepter le recourant dans une procédure d’asile ni de lui offrir l’aide sociale et le logement dont il aurait besoin, eu égard à ce que le recourant lui-même a expliqué de son séjour en Italie. Dans une autre affaire, le Tribunal relate qu’à son arrivée à l’aéroport de Rome, le recourant a été interrogé sans l’assistance d’un interprète par la police des frontières. Il ne comprenait pas ce qu’on lui disait en italien et il ne pouvait rien répondre. Il a passé le reste de la journée et la nuit suivante dans le hall d’attente de la zone de transit où il a dormi par terre. Le lendemain, on lui a donné l’adresse de l’ambassade iranienne avec l’instruction d’aller y demander de l’aide. Vers midi, on lui a remis une décision disant qu’il devait quitter l’Italie dans les 7 jours. Puis on lui a signifié qu’il lui était interdit de demeurer dans les locaux de l’aéroport. Il est parti en ville. Il a tenté de s’adresser à différents agents de police mais aucun n’a pu le renseigner. Le soir, il rencontré un afghan qui lui a donné quelque chose à manger et c’est la première fois qu’il mangeait depuis son arrivée à l’aéroport de Rome. Un proche en Iran a pu lui envoyer de l’argent qui est arrivé trois jours plus tard, avec lequel il est revenu en Allemagne et a prié les autorités d’examiner sa demande d’asile.

(stuk 9)

Het administratief rechtscollege van Frankfurt besloot, gelet op bovenstaande overwegingen, en rekening houdende met de beslissing van 2 april 2013 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Mohammed Hussein v. The Netherlands (Application no. 27725/10) dat de Duitsland,

overeenkomstig artikel 3, § 2 van de Verordening 343/2003, de verantwoordelijke staat is tot het behandelen van de asielaanvraag (stuk 9).

4.2.4.

Diverse internationale rapporten tonen aan dat de **opvang voor asielzoekers in Italië** ondermaats zijn en kaarten de problematische situatie in Italië aan.

"The arrival of some 63,000 persons by sea in 2011 led to a deterioration in reception standards for asylum-seekers, which continued throughout 2012 and in 2013."

(stuk 7, "UNHCR Recommendations on Important Aspects of Refugee Protection in Italy, UNHCR, juli 2013, de verzoekende partij zet vet)

De verwerende partij stelt weliswaar is de bestreden beslissing dat via het "opvang – noodplan" in Italië ongeveer 20.000 vreemdelingen konden worden opgevangen in kleine tot middelgrote structuren, maar gaat voorbij aan de verslechtering van de opvang – condities en het feit dat asielzoekers geen toegang hebben tot de minimum vereisten die hen geboden worden bij wet.

*"Asylum-seekers, however, did not have access to many of the minimum services foreseen by law for their reception. Moreover, the quality of reception measures, which were meant to be provided until the end of the 'state of emergency', did not improve significantly over time. (...) **Reception conditions deteriorated also in the government reception centers for asylumseekers (CARAs), mainly due to overcrowding**, as the turn-over from the centers was slowed down by the prolonged reception of groups of third country national asylum-seekers who had arrived from Libya within the context of "North Africa Immigration Emergency", and by an increased number of asylum applications, resulting in a longer asylum procedures.(...)"*

Moreover, reception standards in government centers (CARAs, CDAs and CIEs) declined also because of serious funding constraints, contributing to a situation in which, since 2011, contracts for the management of these facilities have been awarded exclusively on the basis of the lowest-priced offer for the provision of services, with quality considerations not being taken sufficiently into account. (...)

UNHCR has also continued to receive reports of instances in which asylum-seekers do not have immediate access to reception measures when they apply for international protection, but instead receive them only weeks or months later. The delays are the result of structural gaps and lack of capacity in the existing reception system, slow administrative procedures and problems in the registration of the asylum applications. Although local differences exist, alternative measures to provide for the subsistence of asylum-seekers are rarely available in case of delays. Time-limited financial support, foreseen in cases in which accommodation in reception facilities is delayed (Art. 6 Par. 7 of Legislative Decree No. 140/2005) is, to UNHCR's knowledge, not provided."

(stuk 7, "UNHCR Recommendations on Important Aspects of Refugee Protection in Italy, UNHCR, juli 2013, de verzoekende partij zet vet)

Kandidaat – vluchtelingen die terugkeren in het kader van de Dublin – II Verordening worden aan hun lot overgelaten op de luchthaven.

De opvangcapaciteiten zijn té beperkt, waardoor de vluchtelingen gewoon dienen te wachten op de luchthaven, alvorens ze getransporteerd kunnen naar opvangcentrums in het kader van de SPRAR projecten of de CARA. **Doch meestal belanden ze op straat...**

*"Dublin transferees, registered as asylum-seekers, generally have access to transit accommodation centers upon return to Italy, available in Milan (35 places), Rome (150 places), Venice (40), Bari (20). Beneficiaries of international protection, granted protection in Italy prior to their departure, however, do not have access to those centers, when returned under the Dublin Regulation. While additional transit accommodation places have been made available in Milan (25 places) and Rome (80 for adult men) **for asylum-seekers arriving by air, these places are in practice insufficient as Dublin transferees may have to wait for some days at airports, until the transfer of other asylum-seekers from such transit accommodation centers to SPRAR projects or a CARA is affected.** Furthermore, it may also happen that Dublin transferees, upon arrival in Italy, spend several days at airports until placed, even if a space in a reception center had been identified, at the moment Italy had declared its competence under the Dublin Regulation."*

(stuk 7, "UNHCR Recommendations on Important Aspects of Refugee Protection in Italy, UNHCR, juli 2013, de verzoekende partij zet vet)

Alle opvangplaatsen in Italië, voorbestemd voor asielzoekers, zijn te klein... Hierdoor komen asielzoekers op straat terecht.

*"NGOs at Rome-Fiumicino and Milan-Malpensa airports offer advice for **asylum seekers transferred to Italy under the Dublin Regulation.** (...) The number of places in FER projects is restricted to just 220 in total. **Both the length of stay and the project duration are usually limited.** (...) In theory, Dublin returnees now also have access to **CARA** reception centres (Centri di accoglienza per richiedenti asilo / Accommodation Centers for Asylum Seekers). **However, they are currently already full.** (...)"*

The municipalities of both Rome and Milan have information counters where they arrange **accommodation at municipal level**. However, these are also available to other foreigners (not only asylum seekers). **There are 1,300 such places in Rome with a waiting list of at least three months.** Cases are also known of people never getting a place despite trying several times. More than half the places are taken by asylum seekers, leaving fewer places for those with protection status. These are often emergency places in dormitories that are only open at night. The refugees are permitted to stay here for up to six months.

The Municipality of **Milan** has 400 places in its Morcone system. These centres for men are only open at night. Asylum seekers can stay there for ten months. They do not take in refugees who have already stayed in a SPRAR project. Neither do they accept people with mental problems, as they cannot accommodate them adequately. Families are always housed separately in Milan. In Milan, too, most people do not manage to achieve independence after the ten months have expired.

In addition, **NGOs or church organisations** in both Rome and Milan offer some accommodation, but their capacity is extremely limited. Frequently these are just emergency accommodations in dormitories. Volunteers from NGOs telephone around for hours to find somewhere for individual asylum seekers to sleep for a night. (...)

Many people therefore end up **living on the streets or in squats and slums**. The delegation visited Selam Palace, a squat in Rome. Some 800 East Africans live here, including families and single mothers with children. The house is self-governed by a committee with a strict hierarchical order. **The sanitary conditions are poor and women are subject to sexual assaults. The living conditions are inadequate for children. People with mental illnesses are not accepted in the squat as their conduct is not socially compatible.** Large numbers of homeless refugees can be seen in Rome and many sleep under a projecting roof at the Termini railway station. In Milan there are occupied railway buildings where people with protection status also live."

(stuk 10, "Italy: Reception conditions: current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, especially Dublin returnees, summary, Organization Suisse d'aide aux réfugiés, Oktober 2013, de verzoekende partij zet vet).

"Asielzoekers die in het kader van de Dublin-verordening terugkeren naar Italië, krijgen een treinkaartje en worden dan aan hun lot overgelaten. Slechts 12% van de Dublin-claimanten werd in 2008 en 2009 opvang aangeboden door SPRAR. Er wordt aangegeven dat er bij het reizen naar de politie in de regio waar de persoon in Italië is geregistreerd vaak veel mis gaat. Zo hebben de meeste asielzoekers geen geld om naar het zuiden van Italië te reizen, terwijl velen daar juist Italië zijn binnengekomen en zich daar moeten melden. Bij aankomst moet de asielzoeker vaak meerdere weken wachten tot de nodige documenten afgegeven kunnen worden en moet de asielzoeker bovendien 100 Euro betalen om opnieuw in het systeem opgenomen te worden. Het rapport geeft aan dat enkele mannelijke volwassenen wel in staat zijn (geweest) om dit te doen, maar dat met name vrouwen met kinderen en zieke asielzoekers hier in de problemen komen.

(...) wordt vermeld dat Italië haar opvangvoorzieningen met name heeft gericht op asielzoekers, waardoor mensen die terugkeren naar Italië in het kader van Dublin en al in het bezit zijn van een status vaak tussen wal en schip belanden als het gaat om opvang en integratieprogramma's. Er zijn wel initiatieven ondernomen ter verbetering, **maar in de praktijk schiet met name de opvang tekort.**"

(stuk 11, "Informatiebrief Dublin – Italië", Vluchtelingenwerk Nederland, 10 oktober 2011, verzoekende partij zet vet)

"Dublin returnees who are still in the asylum procedure can theoretically find accommodation in CARA first accommodation centers that are open to all asylum seekers. However, these are currently full and do not even have places for new arrivals. In addition, there are projects especially geared to Dublin returnees such as the FER centers **with an extremely limited number of places.** There are also places intended both for asylum seekers and for beneficiaries of protection, see 5.2. **However, all centers have an extremely limited number of places.** As the CARA are currently full, there is a risk of asylum seekers staying longer in temporary places in FER projects and putting a strain on the reception system provided by the municipalities. This again compromises the chances for new arrivals of finding accommodation. (...)

Several examples show that even if several attempts are made to get housing with the municipality or a church organization, refugees are very likely to end up in a squat or on the street. This also applies to returnees with protection status in Italy. Even women, single mothers, families and the (above all mentally) ill are exposed to this risk.

The living conditions for asylum seekers and refugees in the squats, slums and on the street are abysmal. They live on the margins of society without any prospects of improving their situation. Their everyday life consists of covering their basic needs, such as searching for food and a place to sleep."

(stuk 12, "Reception Conditions in Italy": report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, Swiss Refugee Council, SFH – OSAR, oktober 2013, de verzoekende partij zet vet).

"Concern over living conditions and integration for asylum seekers and refugees, including the risk of homelessness and destitution, led German courts, as well as the ECtHR, to block transfers to Italy under Dublin II."

(stuk 13, "World Report 2013 – European Union: Italy", Human Rights Watch, 31 januari 2013, de verzoekende partij zet).

De opvang "mogelijkheden" voor asielzoekers in Italië maken bijgevolg een onmenselijke en vernederende behandeling uit.

De geciteerde objectieve informatie toont duidelijk aan dat de situatie van de asielzoekers in Italië precair is. **Italië slaagt er niet in om aan asielzoekers de nodige waarborgen te bieden overeenkomstig de Internationale Verdragen!**

Bij een gedwongen terugkeer naar Italië zal de verzoekende partij blootgesteld worden aan een schending van artikel 3 E.V.R.M. In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 8 maart 2011 wordt tevens in die zin geoordeeld:

"... De verzoekende partij stelt dat de Italiaanse diensten die verantwoordelijk zijn inzake opvang van asielzoekers thans verstikken omwille van de evenementen in Noord-Afrika (Tunesië, Egypte en Libië) die leiden tot de verandering van de regimes. Verzoekende partij verwijst naar een persbericht van Amnesty International van 14 februari 2011 (...) waarin de Italiaanse overheid wordt geciteerd die stelt dat ze thans geconfronteerd worden met een 'urgence humanitaire'. Blijkens voormeld persbericht heeft de ministerraad op 12 februari 2011 de toestroom omschreven als een 'état d'urgence humanitaire' (vrije vertaling: 'humanitaire noodtoestand'). De Italiaanse overheid heeft tevens de hulp ingeroepen van de Europese Unie, in casu Frankrijk, om de migratiestromen komende van Noord-Afrika te beheersen. Verzoekende partij voert aan dat de leefomstandigheden van asielzoekers in Italië precair zijn en verwijst te deze naar een rapport van 'L'observatoire suisse du droit d'asile et des étrangers' (...). Uit dit rapport van november 2009 blijkt dat asielzoekers geen garantie hebben om geherbergd te worden, dat velen zich op straat bevinden nadat ze werden teruggestuurd en dat de opvangcapaciteiten volledig overbelast zijn. De caritatieve organisaties zijn niet voldoende in aantal om de asielzoekers zonder logement op te vangen. Onder verwijzing naar een ander rapport voert verzoekende partij aan dat blijkens een woordvoerder van Caritas Rome de situatie in 2009 omschreven wordt als 'de slechtste sinds twintig jaar' (...). Verzoekende partij betoogt dat de situatie sindsdien nog verslechterd is omwille van de recente evenementen in Noord-Afrika, het is tevens te vrezen dat omwille van het conflict in Libië de reeds slechte situatie nog kan verslechteren. Omwille van deze elementen vreest de verzoekende partij enerzijds opgevangen te worden in onwaardige omstandigheden en die strijden met artikel 3 EVRM en, anderzijds, dat haar asielaanvraag oppervlakkig zal onderzocht worden om redenen dat de Italiaanse autoriteiten de omstandigheden niet meer aankunnen. Er is een groot risico dat de verzoekende partij zal uitgewezen worden naar haar land van herkomst. Het betreft aldus een exceptionele situatie waarmee de Belgische autoriteiten moeten rekening houden teneinde artikel 3 EVRM en andere vluchtelingrechtelijke principes, in het bijzonder het verbod op non-refoulement niet te schenden. ...

De Raad treedt verzoekende partij bij waar die stelt dat het een exceptionele situatie betreft. Hieruit volgt dat de verzoekende partij een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 EVRM lijkt te hebben. Het middel lijkt in de mate dat het de schending van artikel 3 EVRM aanvoert, in deze stand van het geding ernstig. ...

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan daar niet is uit te sluiten dat zij hierdoor dreigt het voorwerp te zijn van een onmenselijke behandeling. Het nadeel dat er in bestaat onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling is evident ernstig en moeilijk te herstellen.

(arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 8 maart 2011, nr. 57 598 in de zaak RvV 67 660 / IV)

Ook in de buitenlandse rechtspraak kunnen we geheel gelijkaardige beslissingen terugvinden.

"The AC Darmstadt suspended the Dublin transfer of a Somali national to Italy with reference to the general reception situation. The Court found that Italy might not fulfill its obligations arising from the ECHR and the 1951 Refugee Convention. **Asylum seekers could become individually at risk due to the humanitarian situation there, especially regarding social and medical conditions as well as accommodation.**"

(stuk 15, AC Darmstadt, order of 09 November 2010 - 4 L 1455/10.DA.A(1))

"The Court halted the Dublin transfer of an Afghan asylum seeker to Italy and assessed the situation in Italy is comparable to the situation in Greece with respect to access to accommodation and medical

treatment. **The a/s would have to expect homelessness associated with social pauperization and possible severe health risks.**"

(stuk 16, AC Frankfurt a.M., order of 07 February 2011 - 7 L 329/11.F.A)

De verwerende partij heeft ten onrechte geen rekening gehouden met de humanitaire situatie waarin verzoekende partij zich in bevindt. Het is immers vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en **met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij** (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128 – 129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Ook in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 28 juni 2012, nr. 83 834 in de zaak RvV 94 328/II werd geoordeeld een gedwongen terugkeer van een asielzoeker, in het kader van de Dublin II Verordening, naar Italië te vernietigen. In haar arrest dd. 28 juni 2012 volgt de Raad de redenering dat er in Italië problemen kunnen stellen inzake de opvang van asielzoekers en met betrekking tot de waarborgen van de asielzoekers tijdens de asielprocedure. De Raad bevestigt eveneens dat het terugsturen van een asielzoeker naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen werden vastgesteld, aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 E.V.R.M., ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin II Verordening.

"Het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (zie mutatis mutandis E.H.R.M. 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland) en artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie, ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin II Verordening (zie HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10, N.S. v. Secretary of State for the Home Department, par. 80 t/m 94)."

(...)

Zoals reeds gesteld, dient nochtans te worden aangenomen dat de groep van niet – begeleide minderjarige asielzoekers een bijzonder kwetsbare groep betreft, zodat een specifiek onderzoek naar de concrete omstandigheden van opvang en behandeling van deze categorie van vreemdelingen zich opdringt. Te meer nu uit wat volgt blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan dat er zich in Italië problemen kunnen stellen inzake de opvang van niet – begeleide minderjarige asielzoekers en met betrekking tot de waarborgen voor niet – begeleide minderjarige asielzoekers tijdens de asielprocedure." (arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 28 juni 2012, nr. 83 834 in de zaak RvV 94 328/II).

4.2.5.

De verantwoordelijkheid van Italië wordt door de verwerende partij vooropgesteld op basis van een **impliciet akkoord**.

Artikel 10, § 2 van de Verordening 1560/2003 houdt in:

"Wanneer de verantwoordelijke lidstaat door de verzoekende lidstaat daarom wordt verzocht, dient hij onverwijld en schriftelijk te bevestigen dat hij zijn uit de overschrijding van de antwoordtermijn voortvloeiende verantwoordelijkheid erkent. De verantwoordelijke lidstaat dient zo spoedig mogelijk de nodige maatregelen te nemen om de plaats van aankomst van de asielzoeker vast te stellen en, in voorkomend geval, het uur van aankomst en de wijze van overdracht van de asielzoeker aan de bevoegde autoriteiten met de verzoekende lidstaat overeen te komen."

Het ontbreken van een antwoord van Italië na het verlopen van de termijn na de vraag tot overname van België, impliceert volgens de verwerende partij een erkenning door Italië van haar verantwoordelijkheid. De verwerende partij heeft echter niet overeenkomstig artikel 10, § 2 van de Verordening 1560/2003 gewacht op een bevestiging van Italië dat ze haar verantwoordelijkheid erkent. Er werd wel een "reminder" gestuurd, doch het feit dat de Italiaanse overheid niet reageert op deze vraag tot overname doet ernstige twijfels rijzen over hun werkelijke bereidheid om de verzoekende partij zijn asielaanvraag op een ernstige wijze te behandelen.

In casu stelt de bestreden beslissing duidelijk dat ze geen antwoord hebben ontvangen van de Italiaanse autoriteiten. De verwerende partij heeft bijgevolg nagelaten voor voldoende garanties te zorgen dat de verzoekende partij zijn asielaanvraag kan verderzetten. De bestreden beslissing stelt enkel "bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties" (stuk 1).

4.2.6.

De bestreden beslissing heeft geen rekening gehouden met deze algemeen bekende problemen aangaande asielprocedures in Italië.

Ze is niet of minstens niet afdoende gemotiveerd daar waar ze de overname amper toelicht en bovendien niet voldoende uitlegt waarom ze geen toepassing maakt van de soevereiniteitsclausule en/of humanitaire clausule. De bestreden beslissing voorziet bovendien geen garanties voor een effectieve behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij en toont niet aan dat ze de situatie van de asielprocedure in Italië afdoende onderzocht heeft.

Artikel 3.2 van de Dublin verordening geeft aan elke lidstaat de mogelijkheid om een asielprocedure wel in behandeling te nemen ook al is deze lidstaat er ingevolge de Dublin verordening niet toe verplicht. De verwerende partij dient te motiveren waarom zij de soevereiniteitsclausule niet heeft toegepast.

Daarnaast bepaalt artikel 15 Verordening 343/2003 eveneens:

“Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden.

In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.”

De verzoekende partij heeft bovendien in België een zus wonen. Zij beschikt in België over een onbeperkt verblijfsrecht als een familielid van een burger van de unie (stuk 17). De naam van de zus van de verzoekende partij is Asha Ibrahim. De verzoekende partij en mevrouw Asha Ibrahim hebben dezelfde moeder, doch een andere vader. Ook hier dient de verwerende partij, in het licht van artikel 8 E.V.R.M. rekening mee te houden.

4.2.7.

Een schending van artikel 3 en 8 E.V.R.M. is meer dan reëel. Ook de bovenvermelde wetsartikelen worden zonder meer geschonden. De complexiteit van de juridische vragen in dit dossier en de risico op schending van fundamentele rechten tonen ontegensprekelijk aan dat het middel ernstig is”.

3.3.2.3. Concrete gegevens van de zaak

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor tot twee maal toe verklaarde geen asiel te hebben aangevraagd in Italië. Bijgevolg zijn al haar beschouwingen en verwijzingen naar rapporten over Dublinterugkeerders die al een asielaanvraag indienden in Italië, hetzij diegenen die een vorm van bescherming verkregen, niet dienstig. Bovendien is het bijzonder merkwaardig dat de verzoekende partij stelde één maand in Frankrijk te hebben verbleven en evenmin in Frankrijk een asielaanvraag indiende.

Op de vraag waarom de verzoekende partij in België een asielaanvraag indient stelt de verzoekende partij dat zij naar België kwam “om hier te wonen” en geen specifieke reden te hebben om in België de asielaanvraag in te dienen. Hij verklaart dat hij hier niemand kende. Op de vraag of er omstandigheden bestaan van opvang of van behandeling die het verzet tegen een overdracht rechtvaardigen antwoordt de verzoekende partij dat het leven in Italië heel hard is en men op straat wordt gezet terwijl men in België tenminste gevraagd wordt waarom men vlucht en men in België goed wordt opgevangen. De verzoekende partij verklaarde ook 8000US\$ te hebben betaald voor zijn reis en dat zij een handelaar was. Zij heeft bij aankomst in een ziekenhuis verbleven zonder hiervoor te moeten betalen en is vervolgens naar Rome doorgereisd om in Rome bij Somalische vrienden te verblijven tot 29 oktober 2013, waarna zij een maand in Frankrijk verbleef. Haar gezondheid omschrijft zij als “goed”. Geen enkel element wordt aangereikt waaruit de Raad zou kunnen afleiden dat de verzoekende partij behoort tot een kwetsbare groep. Citaten en verwijzingen uit en naar rapporten die betrekking hebben op kwetsbare groepen zijn derhalve niet dienstig.

3.3.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van

het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en *RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said v. Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, *Sultani v. Frankrijk*, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, *Muslim v. Turkije*, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, *H.L.R. v. Frankrijk*, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a. v. Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

3.3.2.5. Vooreerst kan er besloten worden dat uit dit algemeen betoog geen aanwijzing kan worden afgeleid dat de verzoekende partij aan een risico in de zin van artikel 3 EVRM wordt blootgesteld. Zij geeft niet aan dat zij in Italië slecht werd behandeld en dat zij geen opvang kreeg vermits zij tot twee maal toe stelt geen asielaanvraag in Italië te hebben ingediend. Als er geen vraag tot bescherming is geweest kan de verzoekende partij de Italiaanse autoriteiten niet verwijten geen opvang te geven. Dit klemmt nog meer nu blijkt de eigen verklaringen van de verzoekende partij zij van begin augustus 2013 tot 29 oktober 2013 in Italië verbleef.

3.3.2.6. Waar de verzoekende partij aanvoert dat de opvang van asielzoekers slecht is en de behandeling van de asielaanvraag tekortkorten kent en de asielaanvraag niet correct wordt behandeld in Italië dringt de vaststelling zich op dat deze algemene beweringen niet worden toegepast op de omstandigheden die de verzoekende partij eigen zijn en dat zij zich omhult in stilzwijgen over de omstandigheden tijdens haar lang verblijf in Italië.

3.3.2.7. De Raad wijst er vooreerst op dat uit het door de verzoekende partij geciteerde arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Departement niet blijkt dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM te hanteren.

3.3.2.8. Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-II-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan.

Het Hof van Justitie stelt hierbij uitdrukkelijk:

"Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen. In een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen." (HvJ, Grote Kamer, arrest in de zaken O-411/10 en C-493/10, 21 december 2011, punten 84 en 85).

3.3.2.9. Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter "ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest" (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.) is de overdracht in strijd met die bepaling.

Hieruit volgt dat een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat verhinderd wordt indien ernstig gevreesd moet worden dat asielzoekers in deze lidstaat een behandeling ondergaan die strijdt met artikel 3 van het EVRM. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.10. Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient er bovendien op te worden gewezen dat dit Hof reeds geoordeeld heeft dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111).

3.3.2.11. De Raad merkt op dat de verzoekende partij in het onderhavige verzoekschrift geen melding maakt van onmenselijke of vernederende behandelingen die zij tijdens een verblijf in Italië persoonlijk heeft ondervonden. Wel integendeel haar medisch probleem werd onmiddellijk kosteloos verholpen en de verzoekende partij heeft geen vraag tot hulp gesteld en was in staat zich financieel te behelpen gedurende de vele maanden elders voor de aankomst in België. De conclusie in de bestreden beslissing dat de aangehaalde verklaringen door verzoekende partij om zich eventueel te verzetten tegen een overdracht aan Italië om redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten niet als gerechtvaardigd kunnen worden beschouwd, is aldus niet kennelijk onredelijk noch onjuist.

Verzoekende partij beperkt haar uiteenzetting in het verzoekschrift tot het verwijzen naar een aantal algemene rapporten en andere algemene informatie betreffende de situatie van asielzoekers in Italië, die zij echter niet concreet op haar persoonlijke situatie betreft. Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat de verzoekende partij bij haar overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat verzoekende partij geen elementen aanhaalde die zich verzetten tegen een overdracht naar Italië omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse overheden.

3.3.2.12. *In casu* wordt dan ook *prima facie* vastgesteld dat de verzoekende partij het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonst.

3.3.2.13. Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij met de algemene rapporten en algemene informatie waarnaar zij verwijst en waaruit zij citeert, aantoonst dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort die worden blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

3.3.2.14. *In casu* voert de verzoekende partij aan dat asielzoekers die worden overgedragen aan Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.15. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de gemachtigde de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partij met het artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht en dat de rapporten die de verzoekende partij gebruikt om haar argumentatie kracht bij te zetten heeft betrokken op de aanvraag van de verzoekende partij. Er kan aldus op het eerste gezicht niet besloten worden dat de gemachtigde niet heeft geageerd in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM, het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

3.3.2.16. Voorts dient gewezen worden op een recente uitspraak van het EHRM waarin werd gesteld dat:

“78. Taking into account the reports drawn up by both governmental and non-governmental institutions and organisations on the reception schemes for asylum seekers in Italy, the Court considers that, while the general situation and living conditions in Italy of asylum seekers, accepted refugees and aliens who have been granted a residence permit for international protection or humanitarian purposes may disclose some shortcomings (see paragraphs 43, 44, 46 and 49 above), it has not been shown to disclose a systemic failure to provide support or facilities catering for asylum seekers as members of a particularly vulnerable group of people, as was the case in M.S.S. v. Belgium and Greece (cited above). The reports drawn up by the UNHCR and the Commissioner for Human Rights refer to recent improvements intended to remedy some of the failings and all reports are unanimous in depicting a detailed structure of facilities and care to provide for the needs of asylum seekers (see paragraphs 43-49 above).

The Court would also note the manner in which the applicant was treated upon her arrival in Italy in August 2008, in particular that her request for protection was processed within a matter of months and accommodation was made available to the applicant along with access to health care and other facilities. Against this background, the Court considers that the applicant has not shown that her future prospects if returned to Italy, whether taken from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3 (see, inter alia, Ireland v. the United Kingdom, 18 January 1978, § 162, Series A no. 25; Jalloh v. Germany [GC], no. 54810/00, § 67, ECHR 2006-IX; Haidn v. Germany, no. 6587/04, § 105, 13 January 2011; and M.S.S., cited above, § 219). There is no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to benefit from the available resources in Italy or that, if she encountered difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner to any request for further assistance.” (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Mohammed Hussein v. Nederland en Italië).

De Raad stelt vast dat het EHRM bij zijn beoordeling rekening hield met de rapporten waarnaar verzoekende partij verwijst en die dateren van voor het uitspreken van dit arrest. Nu de verzoekende partij geen argumenten aanbrengt (wat de periode betreft voorafgaand aan het voornoemd arrest) die van aard zijn om het besluit van het Hof niet bij te treden, volstaat het hiernaar te verwijzen. Volledigheidshalve hecht de Raad waarde aan de rapporten van OSAR, *“Asylum procedure and reception conditions in Italy”*, mei 2011 en NOAS, *“The Italian approach to asylum: Systems and core problems”*, april 2011, waarbij aan dit laatste de voorkeur werd gegeven omdat dit rapport gedetailleerder, uitgebreider is en meer concrete informatie bevat omtrent de asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. De gemachtigde steunt zich op deze rapporten om te besluiten dat een overdracht van de verzoekende partij naar Italië geen schending van artikel 3 EVRM teweegbrengt. Deze rapporten zijn bij het administratief dossier gevoegd. Bij de beoordeling van de gegevens uit het NOAS rapport moet worden benadrukt dat het rapport in zijn geheel moet gelezen worden en dat er niet kan uitgegaan worden van enkel partiële gedeeltes waarnaar de verzoekende partij verwijst hetzij uit citeert. Bovendien maakt dit rapport een onderscheid tussen de asielzoekers die in Italië zijn gebleven na het indienen van een asielaanvraag en deze die ingevolge de Dublin-II-Verordening worden teruggebracht naar Italië.

Uit deze oudere genoemde rapporten blijkt dat een genuanceerder beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers, ook naar de procedureregels toe, zich opdringt. Lezing van het NOAS rapport van april 2011 leert dat slechts van een minderheid van asielzoekers die Italië verlaten hebben, de asielaanvraag werd afgewezen. De meerderheid hiervan heeft een verblijfsvergunning verkregen. Diegenen die terugkeren naar Italië zonder eerst in Italië een asielaanvraag te hebben ingediend krijgen in het politiestation, bv. in de luchthaven, de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Zij ontvangen informatie en advies van onafhankelijke organisaties aangeduid door de autoriteiten die in de nabijheid zijn van het politiestation (NOAS verslag, pagina 13). Weliswaar zijn er incidenten gerapporteerd waar geen afspraken met de ‘Questura’ zijn verkregen, maar deze problematiek, voortvloeiend uit eventuele onwetendheid van de asielzoeker, kan voorkomen worden in het geval van een verzoeker die door middel van zijn raadsman ongetwijfeld op de hoogte zal worden gebracht van de inhoud van het NOAS rapport waarin duidelijk wordt omschreven welke concrete stappen de verzoeker dient te ondernemen zo er zich een incident zou voordoen. Uit dit rapport blijkt tevens dat diegene die een asielaanvraag in Italië had ingediend, nog geen interview heeft gehad en waar nog geen beslissing over de asielaanvraag werd genomen, meestal toegang krijgt tot de verdere afhandeling van zijn asielprocedure. Indien in dat geval de beslissing al wel werd genomen en deze negatief is, is het meestal geen probleem om de heropening van de asielaanvraag te verkrijgen. Zij hebben ook de mogelijkheid om beroep in te stellen indien reeds een negatieve beslissing werd genomen omdat zij het Italiaans grondgebied hebben verlaten zonder het resultaat van de procedure af te wachten. (pagina 13-14 voormeld verslag).

Wat de overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin-II-Verordening betreft, meldt voormeld rapport dat meestal opvangplaats voor hen gevonden wordt in CARA- centra onder meer in Rome en in Malpensa. Diegenen die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating, verliezen hun opvangplaats. In de ‘Fiumicino’ luchthaven krijgen Dublinterugkeerders opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR opvangsysteem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Kwetsbare groepen hebben voorrang. Voorts blijken opvangplaatsen in Italië niet alleen voorzien te worden via het SPRAR opvangsysteem doch tevens via lokale projecten die opereren buiten het SPRAR opvangsysteem (pagina 20-23 voormeld verslag).

Meteen is duidelijk dat er in Italië opvangcapaciteit is en dat asielaanvragen er wel degelijk worden behandeld. Er bestaan verschillende opvangmogelijkheden waar verzoekende partij in principe toegang tot heeft, zodat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er voor haar, bij terugkeer, geen mogelijke toegang tot opvang of dienstverlening bestaat, ondanks een actuele problematiek van massale toestroom van asielzoekers en migranten.

3.3.2.17. De verzoekende partij toont verder niet aan dat de rapporten die zijn opgesteld na voornoemd arrest van het Europese Hof van die aard zijn dat een ander besluit zich opdringt. Haar betoog dat er geen garantie is dat zij een asielaanvraag kan indienen en dat zij geen correcte asielprocedure zal krijgen zodat zij een risico blootgesteld te worden aan een schending van artikel 3 EVRM wordt niet ondersteund door de door haar gebruikte rapporten. Evenmin maakt zij aannemelijk dat zij bij tekorten geen beroep kan doen op de Italiaanse rechtsbescherming en rechtbanken al daar.

Verzoekende partij citeert uit het rapport van het UNHCR van juli 2013 waaruit blijkt dat de registratie van een asielaanvraag soms verschillende weken kan duren en verwijst naar moeilijkheden die sommigen zouden ondervinden om bij de provinciale hoofdkwartieren een bewijs van domicilie te verkrijgen, nodig voor de registratie van de asielaanvraag. Zij gaat evenwel voorbij aan het gestelde onder punt 4.2.1 van het rapport Organisation Suisse d'aide aux réfugiés (afgekort OSAR) van oktober 2013 en toont evenmin aan dat de wachttermijnen derwijze overdreven lang zijn dat dit haar blootstelt aan het risico vervat in artikel 3 EVRM (zie onder meer OSAR rapport oktober 2013, pagina 12-13). Bovendien heeft de verzoekende partij blijkens haar eigen verklaringen vrienden in Rome waar ze in het verleden al enige maanden terecht kon zodat het niet onredelijk is aan te nemen dat zij aldaar terecht kan indien zij al niet onmiddellijke opvang zou krijgen. Het loutere gegeven dat niet steeds een tolk ter beschikking zou staan toont niet aan dat een terugkeer naar Italië een schending van artikel 3 EVRM teweeg brengt. De verwijzing naar het rapport van het UNHR van april 2013 doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. Het loutere gegeven dat desgevallend een aantal dagen moet gewacht worden in een luchthaven toont op zich nog geen schending van artikel 3 EVRM aan. Uit het recente rapport van het Swiss Refugee Council van 10 oktober 2013 waaruit verzoekende partij citeert, blijkt overigens dat in het kader van het Europees vluchtelingenfonds een 220-tal bijkomende opvangplaatsen worden gecreëerd voor Dublinterugkeerders. Zoals de verwerende partij stelt, blijkt uit het volledige voornoemd rapport van OSAR van oktober 2013 dat asielzoekers die worden teruggestuurd en nog geen asielaanvraag hadden ingediend in Italië bij hun aankomst door de politie naar de "Questura" te Rome worden gebracht voor de formele registratie. Tot die afspraak worden zij opgevangen in een "Fer" project of in een "Cara" center. Een NGO geeft advies aan de asielzoekers (pagina 12-13). Terecht verwijst de verwerende partij naar pagina 6 van het UNHCR rapport van juli 2013 voor wat de duur betreft van de registratie van de asielaanvraag. Dit rapport maakt gewag van een nieuw "online" systeem en interne instructies die zijn gegeven om het verloop van de asielaanvraag te verbeteren en bij te sturen doorheen gans de asielprocedure (pagina 6). Er wordt getracht de wachttijd tussen de aanvraag en de formele registratie verhelpen. De NGO 's worden op voorhand verwittigd van de aankomst van de Dublinterugkeerder in de luchthaven zodat door hen nuttige informatie en bijstand kan worden verlenen. Volgens dit rapport is in Rome de asielaanvraag onmiddellijk geregistreerd. Terzake verwijst de verwerende partij op goede gronden naar pagina 12 van het voornoemd OSAR-rapport. Verdere uitbreiding van de opvangplaatsen is voorzien (UNHCR rapport juli 2013, pagina 10-11).

Er wordt opgemerkt dat de vaste rechtspraak van het EHRM luidt dat artikel 3 van het EVRM geen recht garandeert op een op bepaalde levensstandaard, noch een algemene verplichting inhoudt om vluchtelingen financiële ondersteuning te geven om een bepaalde levensstandaard te behouden, noch een verplichting inhoudt om huisvesting te voorzien. Het gegeven dat de socio-economische leefomstandigheden aanzienlijk zouden verminderen is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen. (zie EHRM 25 oktober 2005, nr. 68029/01, Kutepov en Anikeenko v. Rusland (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. Griekenland en België, par. 249 en mutatis mutandis EHRM Chapman v. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 2001, nr. 27238/95, par. 99 inzake art. 8 EVRM. Zie ook EHRM 26 april 2005, nr. 53566/05, Müslim v. Turkey, par. 85 en EHRM 27 april 2010, nr. 53080/07, Miah v. Verenigd Koninkrijk, par. 14 (onontvankelijkheidsbeslissing))

3.3.2.18. De verwijzing naar buitenlandse rechtspraak is niet dienstig nu deze de Raad niet vermag te binden. Wat de verwijzingen naar arresten van de Raad betreft, toont de verzoekende partij geenszins aan dat haar omstandigheden gelijkaardig zijn als de gevallen behandeld in de arresten waarnaar zij verwijst.

3.3.2.19. Evenmin doet de vaststelling dat de Italiaanse autoriteiten nog niet op de vraag tot overname hebben geantwoord afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Uit artikel 15 van de verordening 343/2003 kan geen plicht tot motivering afgeleid worden zo een Staat beslist geen gebruik te maken van haar recht vervat in artikel 3.2.

Waar de verzoekende partij in haar derde middel nog de schending van artikel 3 EVRM aanvoert omdat er een risico zou bestaan tot refoulement door de Italiaanse autoriteiten, volstaan de gebruikte verwijzingen niet om hiertoe te besluiten. Te meer de verzoekende partij niet kan stellen dat zij een gebrek aan legale informatie heeft nu zij wordt bijgestaan door een raadsman die kennis heeft of kan hebben over de te volgen wegen om in Italië een asielaanvraag in te dienen bij aankomst in de luchthaven te Rome, stad naar dewelke de repatriëring is voorzien. Ter terechtzitting hierover ondervraagd diende de raadsman van de verzoekende partij te beamen dat geen enkel rapport haar gekend is waaruit zou blijken dat dergelijk refoulement al heeft bestaan.

3.3.2.20. Derhalve dienen de motieven van de bestreden beslissing bijgetreden te worden en kan prima facie geen schending van artikel 3 EVRM, van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984 en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie worden vastgesteld.

3.3.2.21. De verzoekende partij voert tevens de schending aan van artikel 8 EVRM. Zij stelt dat haar halfzus in België woont. Zij verwijt de verwerende partij hiermee geen rekening te houden.

Vastgesteld wordt dat de verzoekende partij stelde voor het nemen van de bestreden beslissing dat zij in België geen familie had. Thans wordt het omgekeerde beweerd zonder te concretiseren welke band de verzoekende partij heeft met haar zus en zonder enig gegeven aan te reiken waaruit zou blijken dat zij met haar zus een door artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezin zou vormen. Zelfs de verwantschap is niet aangetoond. Dergelijke aanvoering van een grief kan niet ernstig genomen worden en prima facie toont zij met deze beperkte uitleg geen schending van artikel 8 EVRM aan.

3.3.2.22. De verzoekende partij heeft geen verdedigbare grief in de zin van artikel 13 van het EVRM aangetoond. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij prima facie geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

Nu prima facie geen schending van een verdragsbepaling van het EVRM werd aangetoond kan de verzoekende partij niet op dienstige wijze de schending van artikel 13 EVRM aanvoeren, daargelaten de vraag naar het belang van haar grieven nu zij haar daadwerkelijk beroep heeft kunnen indienen, dit beroep schorsend werkte en een arrest is uitgesproken voor het uitvoeren van de verwijderingsmaatregel. Verzoekende partij toont geenszins aan dat in casu zij geen effectief rechtsmiddel heeft gekregen. De door haar in het eerste middel aangevoerde bepalingen die zij geschonden acht, zijn niet ernstig. In de mate zij voorhoudt niet voldoende tijd gekregen te hebben om haar zaak voor te bereiden wijst de Raad erop dat de zaak in voortzetting werd gesteld omwille van de rechten van verdediging en de verzoekende partij zich hiertegen verzette zodat zij tevergeefs aanvoert niet voldoende tijd te hebben. Voorts wordt er nog op gewezen dat het arrest van het EHRM van 27 februari 2014 waarnaar de verzoekende partij verwijst in casu niet dienstig is nu huidig geschil een vordering tot schorsing betreft en niet een vordering er toe strekkend voorlopige maatregelen te verkrijgen.

3.3.2.23. Tot slot wordt erop gewezen dat de verzoekende partij niet dienstig de schending van artikel 33 van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen kan aanvoeren nu haar nog niet de hoedanigheid van vluchteling werd toegekend.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging

van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde.

3.4.2.1. Het door verzoekende partij ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt samen met de door haar ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM.

Er moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog opnieuw verwijst naar hetgeen zij reeds uiteengezet heeft in het kader van haar ernstige middelen, met name het middel gesteund op een schending van artikel 3 van het EVRM. Zoals reeds hoger uiteengezet, heeft de verzoekende partij een schending van voornoemd artikel op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat de verzoekende partij moet aantonen.

Verzoekende partij toont geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

3.4.2.2. Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 5 maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,	wnd voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A. MONSIEURS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. MONSIEURS

M. BEELEN